

CARRIE

**STEPHEN
KING**

CARRIE

 Beta
Nakladatelství

Copyright © Stephen King, 1973
This edition published by agreement with Doubleday,
an imprint of The Knopf Doubleday Group,
a division of Penguin Random House LLC.
Translation © Ivan Němeček, 1992
Original English title: CARRIE
Copyright © for Czech edition Pavel Dobrovský – BETA, s.r.o., 2022
Všechna práva vyhrazena.

ISBN

Tohle je knížka pro Tabby,
která mě do toho dostala –
a pak mě na kauci propustila.

ČÁST PRVNÍ
KRVAVÝ ŽERT

Zpráva z týdeníku *Enterprise* (Westover, stát Maine) z 19. srpna 1966:

KAMENNÝ DÉŠŤ

Několik důvěryhodných osob vypovědělo, že na Carlin Street ve městě Chamberlain se 17. srpna snesl kamenný déšť. Kameny napadaly především na dům paní Margarety Whiteové. Značně poškodily střechu a zničily dva okapy. Škoda se odhaduje asi na dvacet pět dolarů. Paní Whiteová je vdova a žije se svou tříletou dcerkou Carietou. Bohužel jsme ji nezastihli, aby nám mohla k události podat bližší informace.

Nikoho to doopravdy nepřekvapilo, alespoň ne v podvědomí, kde se rodí divoké myšlenky. Navenek to všechny dívky ve sprchách zaskočilo, rozechvělo, naplnilo studem nebo také prostou radostí, že to ta Whiteovic kráva dostala zase jednou pořádně sežrat. Některé z nich se mohly tvářit překvapeně, ale jejich překvapení bylo pochopitelně pouze líčené. S několika z nich chodila Carrie do třídy už od prvního ročníku a k něčemu podobnému se schylovalo už od samého začátku, zvolna a nenápadně, v souladu se všemi pravidly, podle nichž se řídí lidská přirozenost, s vytrvalostí zřetězených událostí blížících se svému vyvrcholení. Žádná z dívek pochopitelně netušila, že Carrie Whiteová má telekinetické schopnosti.

Na lavici v jedné třídě chamberlainského gymnázia na Barker Street bylo vyškrábáno:

CARRIE WHITEOVÁ ŽERE HOVNA.

Šatnou se nesly výkřiky a ozvěny na pozadí temného šumění sprch. Dívky hrály první hodinu volejbal a jejich ranní pot byl lehký a svěží.

Pod proudy teplé vody se kroutily a zase napřimovaly, ječely, cákaly po sobě a podávaly si bílé kousky mýdla. Carrie mezi nimi stála otupěle, žába mezi labutěmi. Byla podsaditá, s uhry na krku, zádech i hýždích, a její vlhké vlasy byly dokonale bezbarvé. Tupě a sklíčeně jí plihly po tvářích, jak tam stála s hlavou mírně skloněnou a nechala po sobě stékat vodu. Vypadala jako obětní koza, stálý předmět posměchu, věřící v neuvěřitelné, věčná smolařka. Tím vším také byla. Zoufale a vytrvale si přála, aby na škole byly oddělené sprchy, kde by byl dostatek soukromí, tak jak tomu bylo na školách ve Westoveru a Lewistonu. Tady na ni čuměly. Pořád jen čuměly.

Dívky postupně zavíraly kohoutky sprch, vycházely, strhávaly si barevné koupací čepice, utíraly se, stříkaly na sebe deodoranty a dívaly se na hodiny nade dveřmi. Cvakaly uzávěry podprsenek, nohama vstupovaly do kalhotek. Vzduch byl prosycen párou, a nebýt větráku v rohu, mohly se dívky cítit jako v egyptských lázních. Výkřiky a vřeštění se odrážely od stěn s třeskem a jiskřením kulečnickových koulí po mimořádně silném štouchu.

„... a Tommy říkal, že to na mně nemůže ani vidět, a já...“

„... jdu se sestrou a jejím mužem. On se rád štourá v nose, ale to ona taky, takže jsou velice...“

„... po škole sprchu a...“

„... bylo to moc levný, než abych za to vyhazovala prachy, a tak jsme se Cindi...“

Slečna Desjardinová, štíhlá učitelka tělocviku s plochou hrudí, vešla do sprch a bystře se rozhlédla po místnosti. Pak prudce tleskla.

„Na co čekáš, Carrie? Na soudný den? Za pět minut zvoní.“

Zářivě bílé šortky odhalovaly její nijak přehnaně tvarované, nenápadně svalnaté nohy. Na krku měla zavěšenou píšťalku, kterou kdysi vyhrála v univerzitní lukostřelecké soutěži.

Dívky se pohihňávaly a Carrie zvolna vzhledla, oči zamžené horkem a přivaly vod.

„Ouhau?“

Byl to zvuk vzdáleně podobný žabímu kváknutí a dívky se znovu rozvihňaly. Sue Snellová si strhla ručník z hlavy s obratností kouzelníka, který se pouští do nějakého báječného triku, a začala se spěšně česat. Slečna Desjardinová mávla rukou v rozčileném, netrpělivém gestu a Carrie vystoupila zpod sprchy.

Zavřela kohoutek, sprcha zachrčela a začala kapat.

Dívky si náhle všimly, jak Carrie po noze stéká krev.

* * *

Z knihy *Exploze stínu: Doložené skutečnosti a specifické závěry vyplývající z případu Carietty Whiteové* od Davida R. Congressse (vydalo nakladatelství Tulane University Press, 1981), str. 34:

Při hledání příčin, proč specifické případy telekineze z raného mládí Carietty Whiteové nebyly rozpoznány, se musíme zamyslet nad závěry, které nám ve svém časopisu *Telekinesis*, v článku *Nový pohled na přírodní talent*, nabízejí Whiteová se Stearnsem, totiž že schopnost pohybovat předměty pouhou silou vůle se objevuje jen ve chvílích mimořádného duševního vypětí. Toto nadání je

skutečně dobře skryto – jak jinak by mohlo zůstat po staletí ponořeno v hlubinách a ukazovat nad hladinou pouze vrchol ledovce ve formě šarlatánství?

Svůj výzkum můžeme v tomto případě opírat pouze o kusé ústní informace, ale i ty indikují u Carrie Whiteové telekinetický potenciál nesmírné velikosti. Velkou tragédií je, že jsme nyní generály po bitvě...

* * *

„*Mě-síč-ky!*“

Nejdřív zavřeštěla Chris Hargensenová. Její hlas narazil na kachlíkové stěny, odrazil se a narazil znovu. Sue Snellová vyprskla, zachváčena podivným, zlobným pocitem nenávisti smíšené s odporem, podrážděností a lítostí. Carrie vypadala tak *pitomě*, jak tam tak stála a nevěděla, co se děje. Panebože, člověk by si pomalu myslel, že nikdy...

„*Mě-síč-ky!*“

To slovo se proměňovalo v popěvek, magické zaklínadlo. Někdo v pozadí (možná to byla znovu Hargensenová, to Sue v té změti ozvěn nedokázala rozpoznat) zaječel: „*Dej si vložku!*“ Hlas zněl drsně, vyzývavě a bezuzdně.

„*Mě-síč-ky, Mě-síč-ky, Mě-síč-ky!*“

Carrie stála otupěle uprostřed tvořícího se kruhu a po těle jí stékaly krůpěje vody. Stála jako odevzdaný vůl, vědoma si toho, že posměch patří jí (jako vždycky), neurčitě zmatená, ale nepřekvapená.

S prvními temnými kapkami menstruační krve, které se rozprskly o dlaždice, pocítila Sue vzrůstající odpor.

„Proboha, Carrie, vždyť ty menstruuješ!“ vykřikla. „Umej se!“
„Ouhau?“

Nechápavě se rozhlédla kolem sebe. Vlasy přilepené k hlavě připomínaly helmu. Na jednom rameni měla ostrůvek akné. V šestnáctiletých očích se zračil prchavý záchvěv křivdy.

„Ona si myslí, že vložky jsou na stírání rtěnky,“ vykřikla náhle Ruth Goganová škodolibě a vzápětí propukla v nevázaný smích. Na tenhle výkřik si Sue později vzpomněla a zařadila jej do celkového obrazu, ale v dané chvíli to byl jen jeden z nesmyslných zvuků v nastalém zmatku. *Šestnáct? Přemýšlela. Přece musí vědět, co se děje, přece...*

Dalších pár kapek krve. Carrie stále mžourala na své spolužačky v němém úžasu.

Helen Shyresová se odvrátila a v posměšném gestu zdvihla oči ke stropu.

„*Vždyť krvácíš!*“ vyjekla Sue zuřivě. „*Krvácíš, ty roztekla krávo!*“

Carrie sklopila oči.

Vykřikla.

Výkřik ostře zazněl zvlhlou šatnou.

Náhle jí na prsa narazila vložka a vzápětí s plesknutím dopadla k jejím nohám. Savá bavlna rychle nasákla krví.

Vzápětí se ozval znechucený, opovržlivý a vyděšený smích, který bodal svou ošklivostí, a dívky bombardovaly Carrie vložkami a papírovými kapesníčky, které vytáhly částečně ze svých kabelek, částečně z rozbité lékárníčky na zdi. Snášely se na ni jako sníh, provázeny popěvkem: „Dej si vložku, dej si vložku, dej si...“

Sue házela také, házela a prozpěvovala s ostatními, aniž zcela jasně chápala, co dělá – na mysl jí přišla kouzelná formulka, která se jí v hlavě rozsvítila jako neon: *Na tom přece není nic špatného, na tom přece není nic špatného, na tom přece...* Formulka stále útěšně zářila, když Carrie náhle začala výt a couvat, mávat rukama, vrčet a podivně hudrovat.

Dívky se zarazily, když si uvědomily, že došlo k rozštěpení a následnému výbuchu. Byla to chvíle, v níž si některé z nich uvědomily, jak jsou celou situací překvapeny. Náhle se jim vybavila všechna ta léta, léta zlomyslností prováděných na táborech křesťanské mládeže, pojďte, na-

cpeme Carrie něco do postele, a našla jsem Carriein milostnej dopis Bobbymu Pickettovi, opišem ho a rozdáme a schováme jí kalhotky a dáme jí do boty hada a znovu ji vyčadíme a ještě jednou... A Carrie se tvrdošijně zúčastňovala cyklistických výletů, jeden rok známá pod přezdívkou Jelito a další Kisna, vždycky páchnoucí potem a neschopná dohonit ostatní; zadek věčně poškrábaný od škumpy, jak chodila močit do křoví, a každý to viděl (hele, nesvrbí tě prdel?); Billy Preston jí napatlal vlasy burákovým máslem, když usnula ve studovně; nesčetné štípance a nohy nastavené na školních chodbách, učebnice smetené z lavice, sprosté obrázky nastrkané do kabelky; Carrie na církevním pikniku pokleká nemotorně k modlitbě a šev na její staré madrasové sukni praská u zipu se zvukem připomínajícím pád obrovského větrolamu; Carrie věčně míjející míč, dokonce i při kopané; Carrie při hodině moderního tance ve druhém ročníku padá na obličej a vyráží si zub, nabíhá do sítě při volejbalu; Carrie s podkolenkami, které jsou věčně shrnuté, shrnující se nebo zralé na shrnutí; Carrie se skvrnami potu v podpaží blůzky, a Chris Hargensenová jí volá po vyučování z Kellyho hospody, jestli ví, jak se řekne *prasečí prdel* jedním slovem; no přece C-A-R-R-I-E! A najednou to všechno vyvrcholilo. Konečné nasrání, odpor, kýžená exkomunikace. Exploze.

Carrie ucouvla a znovu zavyla do nového ticha, tlustými předloktími si zakryla obličej, vložka jí trčela z houští rozkroku.

Dívky ji pozorovaly s vítězoslavně planoucíma očima.

Carrie se pozadu stáhla do jedné ze čtyř velkých sprchových kójí a zvolna se sesula do sedu. Ztěžka a bezmocně zachrčela. Zvrácené oči s vlhkými bělmy připomínaly oči veře před porážkou.

Sue řekla váhavě: „Myslím, že je to poprvé, co vůbec...“

Vtom se prudce otevřely dveře a dovnitř se vřítla slečna Desjardinová, aby se podívala, co se děje.

* * *

Z knihy *Exploze stínu* (str. 41):

Lékaři i psychologové zabývající se případem Carrie Whiteové se shodují v tom, že dívčino mimořádně pozdní a traumatické zahájení menstruačního cyklu mohlo být spouštěcím mechanismem jejího skrytého nadání.

Zdá se neuvěřitelné, že v roce 1979 nevěděla Carrie nic o ženském měsíčním cyklu. Stejně neuvěřitelná se jeví skutečnost, že matka do dceřiných sedmnácti let nevyhledala gynekologa, aby se s ním poradila o dceřině poruše.

Fakta hovoří jasně. Ve chvíli, kdy si Carrie Whiteová uvědomila, že krvácí z vaginy, neměla ponětí, o co jde. O menstruačním cyklu nevěděla zhora nic.

Jedna z jejích spolužaček, Ruth Goganová, vypovídá, jak rok před touto událostí přišla do dívčí šatny a uviděla Carrie, jak si vložkou otírá rtěnku. Tehdy slečna Goganová řekla: „Co to proboha děláš?“ A slečna Whiteová odpověděla: „To dělám něco špatně?“ Slečna Goganová tehdy odpověděla: „No jasně, samozřejmě děláš něco špatně.“ Ruth Goganová o této příhodě zpravila několik svých přítelkyň (později uvedla, že jí to připadalo „tak nějak zábavné“), a pokud se následně snažil někdo Carrie vysvětlit účel předmětu, který používá při líčení a odličování, brala toto vysvětlení jako další pokus vystřelit si z ní a stávala se stále ostražitější...

* * *

Když se dívky rozešly na druhou hodinu a když umklk zvonek (několik jich nenápadně vyklouzlo ze dveří, než si slečna Desjardinová začala poznamenávat jména), slečna Desjardinová zvolila taktiku obvyklou při podobných hysterických scénách: dala Carrie pár facek. Asi by nepřiznala, jaké z toho měla potěšení, a určitě by odmítla tvrzení, že Carrie považuje za tlustou a ufnukanou bečku sádla. Jako kantorka, která učila první rok, stále věřila tomu, že všechny děti jsou dobré.

Carrie se na učitelku podívala, tvář stále staženou, mimické svaly v pohybu.

„S-s-slečno D-D-Des-D“

„Zvedni se,“ řekla učitelka netrpělivě. „Vstaň a vzpamatuj se.“

„*Vykrvácím k smrti!*“ vykřikla Carrie a jednou tápající rukou chňapla slečnu Desjardinovou za bělostné šortky. Na látce se objevil krvavý otisk.

„Já... ty...“ Učitelka tělocviku zkrřivila ústa v znechuceném úšklebku, prudce uchopila mátožnou Carrie a trhnutím ji postavila na nohy. „*Jdi tamhle!*“

Carrie se potácela mezi sprchami a zdí, na níž visela levná lékárníčka, zhroucená; prsa povislá k podlaze, ruce bezvládně svěšené. Vypadala jako opice. Její oči vyzářovaly prázdnotu.

„A teď,“ procedila ledově skrz zuby slečna Desjardinová, „si vezmi jednu vložku..., žádnou minci nepotřebuješ, automat je stejně rozbitý..., vyndej jednu a... sakra, tak vyndáš ji? Děláš, jako bys ještě nikdy nemenstruovala.“

„Nemenstruovala?“ řekla Carrie.

Její výraz naprosté nechápavosti byl příliš nelíčený, příliš hloupý a plný hrůzné beznaděje, než aby se dal pominout nebo odmítnout. Do mysli Rity Desjardinové se vloudilo temné tušení. Bylo to neuvěřitelné, to přece nemohla být pravda. Ona sama začala menstruovat krátce po jedenác-

tých narozeninách. Tehdy se postavila nahoru na schodiště a vzrušeně křičela: „Mami, já už to dostala!“

„Carrie?“ řekla a vykročila k dívce. „Carrie?“

Carrie ucukla. V tom okamžiku spadl s ohlušujícím rachotem stojan s baseballovými pálkami. Rozkutálely se do všech stran a tělocvikářka musela uskočit.

„Carrie, to je tvá první perioda?“

Jakmile si tu myšlenku připustila, bylo zbytečné se ptát. Krev byla tmavá a vytékala s úpornou vytrvalostí. Carrie měla potřísněné obě nohy, jako by se byla brodila potoky krve.

„To bolí,“ naříkala. „Břicho...“

„To přejde,“ řekla slečna Desjardinová. Zápolila s rozpornými pocity lítosti a studu. „Musíš... ehm... zastavit to krvácení. Musíš...“

Náhle se jim zablesklo nad hlavami a žárovka se rozprskla a zhasla. Slečna Desjardinová překvapeně vyjekla a napadlo ji,

(tenhle zatracený barák je na spadnutí)

že takovéhle věci se kolem Carrie stávají, když je rozčilená z toho, jak ji smůla pronásleduje na každém kroku. Téměř okamžitě však tu myšlenku odvrhla. Z rozbité lékárníčky vyndala vložku a vybalila ji z papírového obalu.

„Podívej,“ řekla, „asi takhle.“

* * *

Z knihy *Exploze stínu* (str. 54):

Matka Carrie Whiteové, Margaret Whiteová, porodila svou dceru 21. září 1963 za okolností, jež se nedají označit jinak než jako bizarní. Při důkladném studiu případu Carrie Whiteové převládne v člověku jediný pocit: Carrie je produktem rodiny stejně podivné, jako jsou všechny, o něž se kdy začne zajímat veřejnost.

Již dříve bylo zjištěno, že Ralph White zemřel v únoru 1963, když na něj při práci na stavbě domu v Portlandu spadla z ramena jeřábu uvolněná traverza. Paní Whiteová žila od té doby sama v předměstském bungalovu ve městě Chamberlain.

Díky své téměř fanatické fundamentalistické víře neměla paní Whiteová žádné přátele, kteří by ji po manželově úmrtí navštěvovali. Když za sedm měsíců nastoupila do práce, byla stále sama.

Dne 21. září asi v půl druhé odpoledne uslyšeli sousedé z Carlin Street z Whiteova bungalovu výkřiky. Policii však až do šesté hodiny nikdo nezavolal. K vysvětlení této časové prodlevy se nabízejí dvě dosti nechutné možnosti: buď nechtěli být sousedé paní Whiteové zataženi do policejního vyšetřování, nebo byla jejich nechuť k ní tak silná, že zaujali vyčkávací stanovisko. Paní Georgia McLaughlinová, jediná ze tří žijících obyvatel, s níž jsem měl možnost mluvit, vypověděla, že nevolala policii, protože si myslela, že výkřiky jsou součástí nějakého „náboženského běsnění“.

Když konečně v šest hodin dvacet dvě minuty dorazila policie, výkřiky už se ozývaly jen sporadicky. Paní Whiteovou našli nahoře v její ložnici a vyšetřující důstojník Thomas G. Mearton si nejdříve myslel, že se stala obětí násilného přepadení. Postel byla nasáklá krví a na podlaze ležel řeznický nůž. Pak si teprve policista všiml dítěte, které bylo stále částečně zabalené v placentě a leželo paní Whiteové na prsou. Zjevně odřízla pupeční šňůru nožem.

Hypotéza, že paní Margaret Whiteová nevěděla o tom, že je těhotná, nebo že dokonce nevěděla, co to slovo znamená, se vzpěčuje lidské představivosti i rozumu. Badatelé jako J. W. Bankson a George Fielding přišli nedávno s přijatelnější hypotézou, že paní

Whiteová tento pojem, pro ni neodvolatelně spojený s „hříchem“ pohlavního styku, naprosto vypudila ze své mysli. Zřejmě zcela odmítala uvěřit, že by se jí taková věc mohla vůbec stát.

Máme k dispozici alespoň tři dopisy přítelkyni v Kenoshi ve státě Wisconsin, které přesvědčivě dokazují, že si paní Whiteová od pátého měsíce myslela, že má „rakovinu ženských orgánů“ a brzy bude následovat svého manžela do nebe...

* * *

Když za čtvrt hodiny nato vedla slečna Desjardinová Carrie do kanceláře, chodby byly milosrdně prázdné. Vyučovací hodiny se odbývaly za zavřenými dveřmi.

Carrie konečně přestala naříkat, ale plakala stále dál. Tělocvikářka nakonec musela sama Carrie ošetřit, omýt ji vlhkými papírovými ubrusky a navléct ji do obyčejných bavlněných kalhotek.

Dvakrát se jí pokusila vysvětlit samozřejmou realitu menstruace, ale Carrie si zakryla uši rukama a plakala dál.

Pan Morton, zástupce ředitele, byl zrovna dobře nažhavený, když vstoupily. Billy deLois a Henry Trennant na něho poulili oči v očekávání trestu za zničení prvního dílu učebnice francouzštiny.

„Pojďte dál,“ řekl pan Morton úsečně. „Jen pojďte dál.“ Přes učitelčino rameno se podíval na chlapce, kteří upírali pohledy na krvavý otisk na jejích šortkách.

„Na co tak koukáte?“

„Na tu krev,“ řekl Henry a netečně se usmál.

„Dvě hodiny po škole,“ vyštěkl pan Morton. Podíval se na krvavý otisk a zamrkal.

Zavřel za oběma žáky dveře a začal se přehrabovat v horní zásuvce kartotéky ve snaze najít protokol o úrazu.

„Tak copak je, ehm...“

„Carrie,“ napověděla mu učitelka. „Carrie Whiteová.“

Pan Morton konečně našel příslušný formulář. Byla na něm velká skvrna od kávy.

„To nebudeme potřebovat, pane Mortone,“ řekla slečna Desjardinová.

„Zase ta trampolína, předpokládám. Musí se prostě... Cože nebudeme potřebovat?“

„Ten formulář. Ale myslím, že bychom měli Carrie na zbytek vyučování uvolnit. Má za sebou dost nepříjemný zážitek.“

Zástupce sice zachytil signál učitelčiných očí, ale nedokázal si jej vysvětlit.

„Ano, dobře, když říkáte. Dobře. Výborně.“ Morton nacpal formulář zpátky do zásuvky, prudce ji zavřel, přiskřípl si palec a zaklel. Zmužile doběhl ke dveřím, rozrazil je, zahleděl se na Billyho s Henrym a zavolał: „Paní Fishová, můžete nám přinést propouštěcí pásku, prosím? Na jméno Carrie Wrightová.“

„Whiteová,“ řekla slečna Desjardinová.

„Whiteová,“ souhlasil Morton.

Billy deLois se potutelně zahihňal.

„Celý týden po škole!“ vyštěkl Morton. Pod nehtem palce se mu dělala stinka. Cítil palčivou bolest. Carrie nepřestávala monotónně plakat.

Slečna Fishová přinesla žlutou propouštěcí pásku a Morton na ni naškrábal stříbrným perem své iniciály, trhaje sebou pod tlakem bolesti zraněného palce.

„Nepotřebuješ odvézt, Cassie?“ zeptal se. „Můžeme ti zavolat taxíka, jestli chceš.“

Zavrtěla hlavou. Zástupce si s odporem všiml, že se jí u nosu udělala velká zelená bublina. Podíval se přes její hlavu na slečnu Desjardinovou.

„Nic to není,“ řekla tělocvikářka. „Musí dojít jen do Carlin Street. Čerstvý vzduch jí udělá dobře.“

Morton podal dívce žlutou pásku. „Už můžeš jít, Cassie,“ řekl velkodušně.

„*Takhle já se nejmenuju!*“ zařvala znenadání.

Morton sebou trhl a slečna Desjardinová nadskočila, jako by ji někdo zezadu udeřil. Těžký keramický popelník na Mortonově psacím stole (byl na něm Rodinův *Myslitel*, natočený ke žlábků na odkládání cigarety) se najednou překotil a spadl na koberec, jako by se chtěl schovat před jejím výkřikem. Nedopalky cigaret a zbytky tabáku z Mortonovy dýmky se rozsypaly po světlezeleném nylonovém koberci.

„Poslyš,“ řekl Morton ve snaze působit přísně. „Já vím, že jsi rozrušená, ale to ještě neznamená, že budu trpět...“

„Prosím,“ řekla slečna Desjardinová tiše.

Morton na ni mrkl a krátce přikývl. Při disciplinárních úkonech, které byly hlavní náplní jeho práce zástupce ředitele, se pokoušel působit mile jako John Wayne, ale příliš se mu to nedařilo. Ve školním výboru (obvykle se sešel na vánoční večeri, rodičovském sdružení nebo na schůzích Americké legie, kde rozdával řády ředitel Henry Grayle) mu obvykle přezdívali „Pomilováníhodný Mort“. Studenti se spíše přikláněli k pojmenování „Ten šílený buzerant z kanceláře“. Protože však na schůzích rodičovského sdružení či městské rady zřídkakdy dovolovali promluvit studentům, jako byli Henry Trennant a Billy deLois, byla známější přezdívka, jíž ho počastoval školní výbor.

Pomilováníhodný Mort si tajně hýčkal svůj pochroumaný palec. Usmál se na Carrie a řekl: „Tak tedy jdi, jestli chceš, Wrightová. Nebo chceš ještě posedět a trochu se sebrat?“

„Půjdu,“ zamumlala a prohrábla si vlasy. Pak vstala a podívala se na slečnu Desjardinovou doširoka otevřenýma očima potmělýma poznáním. „Smály se mi. A házely po mně věci. *Vždycky* se mi smějou.“

Desjardinová se na ni jen bezmocně podívala.

Carrie odešla.

Na chvíli se rozhostilo ticho; Morton a Desjardinová hleděli za ní. Pak si Morton rozpačitě odkašlal, opatrně si dřepł a začal zametat smetí ze spadlého popelníku.

„Co to všechno mělo znamenat?“

Učitelka vzdychla a s odporem se podívala na usychající skvrnu na svých šortkách. „Dostala menstruaci. Svou první menstruaci. Ve sprchách.“

Morton si znovu odkašlal a lehce se začervenal. List papíru, jímž zametal, se začal pohybovat ještě rychleji.

„Není tak trochu, ehm...“

„Stará na první menstruaci? Ano, to je. Proto to pro ni bylo tak traumatické. Ačkoliv nechápu, proč její matka...“ Myšlenka se přetrhla, dočasně zapomenuta.

„Asi jsem si s tím moc dobře neporadila, Morty, ale nechápala jsem, o co jde. Myslela si, že vykrvácí k smrti.“

Přísně se na ni zahleděl.

„Nevěřím, že ještě před půlhodinou nevěděla o něčem takovém, jako je menstruace.“

„Podejte mi tamhleten smetáček, slečno Desjardinová. Ano, ten.“

Podala mu smetáček s nápisem *Domáci potřeby Chamberlain vás NIKDY nenechají ve štychu* na rukojeti. Morton začal nametat smetí na papír.

„Ještě tu něco zbyde na vysavač, řekl bych. Tyhle vysoké koberce jsou svinstvo. Myslel jsem, že jsem popelník nepoložil až na samý okraj stolu. Je to někdy podivné, jak věci padají.“

Udeřil se hlavou o stůl a prudce se posadil.

„Nemohu uvěřit tomu, že dívka na této nebo jiné střední škole může absolvovat tři roky, aniž by byla obeznámena s faktem menstruace, slečno Desjardinová.“

„Já už tomu vůbec nerozumím,“ řekla. „Ale jedině tak si dokážu vysvětlit její reakci. Ona byla vždycky takový obětní beránek.“

„Hm.“ Vysypal popel a nedopalky do odpadkového koše a oprášil si ruce. „Myslím, že už to mám. Whiteová. Dcera Margaret Whiteové. Musí to být ona. V tom případě by se tomu dalo uvěřit.“ Posadil se za psací stůl a omluvně se usmál. „Je jich na mě moc. Po pěti letech člověku začnou splývat. Říkáte chlapcům jmény jejich bratrů a podobně. Je to těžké.“

„To jistě.“

„Počkejte, až budete učit dvacet let jako já,“ dodal zasmušile a podíval se na poraněný palec. „Některé děti jsou vám povědomé, až pak zjistíte, že jste učila jejich tátu, když jste nastoupila do školy. Margaret Whiteová sem chodila ještě předtím, než jsem přišel já, a za to jsem osudu hluboce vděčný. Řekla paní Bicientové, dej jí Bůh lehké spočinutí, že Pán pro ni drží jedno zvláštní hořící křeslo v pekle, protože dětem přednášela základy Darwinovy evoluční teorie. Byla dvakrát kázeňsky trestána – jednou za to, že zmlátila spolužačku kabelkou. Pověst praví, že ji viděla kouřit, a proto se na ni vrhla. Zvláštní náboženské názory. Velmi zvláštní.“ Mortona náhle opustil výraz Johna Waynea. „A ty ostatní holky. Opravdu se jí smály?“

„Bylo to ještě horší. Ječely a házely po ní vložky, když jsem tam přišla. Házely je jak... jak buráky.“

„Achich ouvej.“ John Wayne se definitivně vytratil. Pan Morton znachověl. „Máte jejich jména?“

„Ano. Všech ne, ale některé z nich nám ty ostatní možná ještě rády prozradí. Vůdcem smečky byla Christine Hargensenová... jako obvykle.“

„Chris s tím svým věčným kastováním spolužáků,“ zabručel Morton.

„Ano. Tina Blakeová, Rachel Spiesová, Helen Shyresová, Donna Thibodeauová a její sestra Mary Lila Grace, Jessica